

بررسی وضعیت سامانه‌های تأمین، انتقال و توزیع آب شهری کشور در سال ۱۳۸۵

دان جلالی

است. در این نقطه است که مدیریت شهرها و مدیریت منابع و مصارف آب با یکدیگر پیوند می‌خورند و وظیفه‌ای سنگین بر دوش مدیران شهرها قرار می‌گیرد. چون تصور مدیریت منابع و مصارف آب بدون در نظر گرفتن شهرها، به عنوان عوامل اصلی بر هم زننده‌ی توازن طبیعی، غیرممکن است.

در اینجا قصد بر آن است تا در مرحله‌ی نخست وضعیت تولید و مصرف آب در نقاط شهری استان‌های کشور از راه آمارهای موجود بررسی شود و در پایان با ساخت چند شاخص از آمارهای در دسترس کارابی رساندن به انواع دیگر جانداران را در پی نداشته

آب و سکونتگاه پیوندی به دیرینگی یکجانشینی انسان دارند. از آغاز ظهور سکونتگاه‌های بشری در شکل‌های مختلف آن آب هم در تعیین مکان سکونتگاه و هم در میزان رشد آن مؤثر بوده است. اما به تدریج فناوری به قصد پاسخگویی به نیاز روزافزون برآمده از افزایش جمعیت، در کوشش برای گذر از این دو محدودیت، یعنی محدودیت مکانی و محدودیت رشد، به یاری انسان آمد و این البته در شکل ساده انگارانه‌ی آن نتیجه‌ای جز از میان رفتان منابع آب‌های زیرزمینی و آسیب رساندن به انواع دیگر جانداران را در پی نداشته

در اختیار به دو طریق محاسبه شد که هر یک با توجه به نوع داده‌های مورد استفاده گویای نکات ویژه‌ای است.

ستون مربوط به فروش آب به مقدار آبی اشاره دارد که از روی رقم ثبت شده در دستگاه‌های اندازه‌گیری (کنترلرهای آب) بدست آمده است. محاسبه‌ی مصرف سرانه از روی این رقم، که به عنوان آب با درآمد شناخته می‌شود، از آنجا که میزان مصرف در مقصد اندازه‌گیری می‌شود رفتار مصرف کننده را بهتر نشان می‌دهد. ستون ششم جدول بر این پایه محاسبه شده است. بررسی این ستون نشان می‌دهد که بیشترین سرانه‌ی مصرف آب بر مبنای فروش آب در سال ۱۳۸۵ از آن ساکنان نقاط شهری استان‌های کهگیلویه و بویراحمد ۹۶/۳۲ مترمکعب در سال)، خوزستان (۹۵/۶۷ مترمکعب در سال)، سمنان ۹۰/۷۲ مترمکعب در سال) و تهران (۸۷/۰۷ مترمکعب در سال) است و کمترین میزان سرانه‌ی مصرف آب بر مبنای فروش به ترتیب در اختیار ساکنان نقاط شهری استان‌های کردستان (۳۵/۶۶ مترمکعب در سال)، خراسان رضوی (۴۳/۷۸ مترمکعب در سال)، سیستان و بلوچستان (۴۵/۰۳ مترمکعب در سال) و خراسان جنوبی (۵۲/۵۴ مترمکعب در سال) قرار دارد.

با این وجود مواردی چون نبود دقت در تجهیزات اندازه‌گیری (کنترلرهای مشترکین)، نشت از انشعابات آنها و مصارف غیر مجاز رقم پیش گفته را از میزان واقعی مصرف دور می‌سازد. جدای از این، مواردی چون نشت در طول خطوط انتقال، نشت درون شبکه توزیع، نشت از مخازن و در نهایت مصارف داخلی تصفیه خانه‌ها که به نوعی می‌توان آنها را به ویژگی‌های سامانه مربوط دانست منجر به آن می‌شود که تمام آب وارد شده در سیستم به دست مصرف کننده نرسد و در واقع نقایص شبکه مصرف بالاتری را در درون سامانه رقم بزند. این آب وارد شده به درون سیستم به عنوان کل تولید آب شناخته می‌شود و محاسبه‌ی مصرف سرانه بر پایه‌ی آن می‌تواند بازگو کننده‌ی تأثیر نقص‌های سیستم در موارد پیش گفته در میزان مصرف کلی آب باشد که تمامی آن به رفتار مصرف کننده باز نمی‌گردد. بررسی ستون چهارم نشان می‌دهد که بیشترین میزان مصرف سرانه آب بر مبنای تولید آب به ترتیب از آن ساکنان نقاط شهری استان‌های

سامانه‌های تولید و آبرسانی مورد بازبینی قرار گیرد. به جهت مقایسه‌پذیری نقاط شهری استان‌های کشور از این نظر میزان جمعیت شهری استان‌های مختلف در سال ۱۳۸۵ وارد بررسی کنونی شده است.

توان تولید آب

نخستین شاخص مورد بررسی ظرفیت تأمین آب توسط سامانه‌ی تولید آب نقاط شهری استان هاست. این ظرفیت که می‌توان آن را کل توان تولیدی سامانه‌های مورد نظر در تولید آب در سال مورد بررسی دانست بر حسب دبی آب بیان می‌شود یعنی کل میزان آبی که سامانه‌های مورد بحث می‌توانند در هر ثانیه تولید و وارد خطوط انتقال آب کند. میزان این عدد هم به ویژگی‌های اقلیمی منطقه همانند میزان بارش‌های سالانه و ماهانه، وضعیت آب‌های سطحی و زیرزمینی و منابع در دسترس و تدارک دیده شده و هم مسایل فنی بکاررفته در سامانه‌ی تولید، انتقال و توزیع آب بستگی دارد. از آنجا که عوامل طبیعی در رسیدن به توان تولید دخیل هستند رسیدن به این اعداد همواره امکانپذیر نیست و در بسیاری زمان‌ها تولید آب با مقداری که با داشتن این دبی تولید می‌شود، فاصله دارد. بررسی توان تولید آب به ازای هر نفر جمعیت شهری در استان‌های مختلف کشور نشان می‌دهد که بالاترین توان از آن مجموع سامانه‌های نقاط شهری استان‌های سیستان و بلوچستان، خوزستان، گیلان و مازندران به ترتیب با توان‌های ۰/۰۰۷۹، ۰/۰۰۶۳، ۰/۰۰۵۷، ۰/۰۰۵۴ و ۰/۰۰۴۳ لیتر آب در ثانیه به ازای هر نفر است. از سوی دیگر مجموع سامانه‌های نقاط شهری استان‌های بوشهر، خراسان شمالی، خراسان جنوبی و اردبیل به ترتیب با توان‌های ۰/۰۰۳۱، ۰/۰۰۳۴، ۰/۰۰۲۸ و ۰/۰۰۲۷ لیتر بر ثانیه به ازای هر نفر کمترین توان تولید را برای هر نفر جمعیت شهری دارند. باید این نکته را در نظر داشت که توان تولید یک استان (بدون احتساب جمعیت) می‌تواند از استان دیگر پایین‌تر باشد اما زمانی که این توان با جمعیت ساکن در نقاط شهری سنجیده شود ممکن است که استان‌هایی با توان کلی بالا به دلیل مواجهه با سطح نیاز بالا توان تأمین شان در برابر هر نفر پایین بیاید.

سرانه‌ی مصرف آب

در اینجا مصرف سرانه‌ی آب با توجه به داده‌های

آب و آبرسانی شهری باید دارا باشند توان مقابله با این نوسانات روزانه است و میزان حجم آب قابل انباشت به ازای هر نفر جمعیت شهری می‌تواند به عنوان شاخصی برای تعیین کارایی سیستم در برابر نوسانات روزانه و ساعتی تلقی شود. بررسی ستون مربوط به این شاخص نشان می‌دهد که بالاترین میزان حجم آب قابل انباشت به ازای هر نفر به ترتیب در مجموع سامانه‌های هر یک از استان‌های هرمزگان ($48/0$ مترمکعب)، کرمان و آذربایجان شرقی (هر یک $37/0$ مترمکعب) و سمنان ($33/0$ مترمکعب) بوده و پایین ترین میزان به ترتیب از آن استان‌های قزوین ($15/0$ مترمکعب)، آذربایجان غربی، خراسان جنوبی و زنجان (هر کدام با $16/0$ مترمکعب) است.

جدا از نوسانات روزانه که میزان کارایی سامانه در برابر آن را می‌توان توسط شاخص پیش‌گفته

خوزستان $175/69$ مترمکعب در سال)، مازندران $145/87$ مترمکعب در سال)، سمنان $121/98$ مترمکعب در سال) و لرستان $119/50$ مترمکعب در سال) و کمترین میزان سرانه‌ی مصرف بر مبنای تولید آب به ترتیب از آن ساکنان نقاط شهری استان‌های سیستان و بلوچستان $67/54$ مترمکعب در سال)، خراسان جنوبی $70/96$ مترمکعب در سال)، اردبیل $77/23$ مترمکعب در سال) و گلستان $77/54$ مترمکعب در سال) است.

کامپیوٹر سامانہ

مخازن انباشت آب در شهر برای تأمین نوسان‌های ساعتی و روزانه‌ی مصرف آب شهرها به کار می‌روند و به جز آن نیز کار تأمین فشار لازم در شبکه‌ی شهری را نیز انجام می‌دهند (منزوی، ۱۳۷۸: ۲۲۱). یکی از شاخص‌هایی که سامانه‌های تأمین

وضعیت سامانه های تأمین و آبرسانی نقاط شهری استان های گشور در سال ۱۳۸۵

کارایی را از این نظر و شبکه‌های نقاط شهری استان‌های کردستان (۶۲/۹۵ درصد)، خوزستان (۴۵/۴۵ درصد)، خراسان رضوی (۴۵/۲۸ درصد) و مازندران (۴۳/۸۷ درصد) پایین ترین میزان کارایی را در برابر بحران‌های فصلی و سالانه دارند. در بین متغیرهای تأثیرگذار بر کارایی شبکه جدا از مواردی که به مسایل فنی خود شبکه آبرسانی مربوط می‌شود که زیر نظر شرکت‌های آب و فاضلاب است. پاره‌های متغیرهای برون‌زا نیز وجود دارد که به ویژگی‌های خود شهرها باز گشته و در میزان کارایی شبکه بهویژه از نظر هزینه‌های کارگذاری این شبکه‌ها تأثیرگذار است. یکی از این ویژگی‌ها نحوه رشد شهر است. پراکندگی شهری ۱ به معنای «پخشایش کنترل نشده توسعه بر روی زمین روستایی یا زمین توسعه نیافتد» (سیف الدینی، ۱۳۷۸: ۴۳۲) از عوامل مهم قابل بررسی است و از پیامدهای آن تراکم‌های پایین جمعیتی و ساختمانی است به‌گونه‌ای که از زمین به صورت کافی استفاده نمی‌شود. این امر مهم‌ترین تأثیر خود را در افزایش هزینه‌های کارگذاری انواع زیرساخت‌های شهری نشان می‌دهد. یکی از این زیرساخت‌ها شبکه‌های آبرسانی است که هزینه‌های نصب آن را بی‌آنکه از ظرفیت‌های ممکن آن استفاده شود بالا می‌برد. شاخصی که می‌توان برای سنجش کارایی شبکه از این نظر استفاده کرد تعداد انشعاب‌ها در هر کیلومتر از مسیر شبکه، چگالی شبکه، است که بالاتر بودن میزان آن ترسیم کننده وضعیت مناسب‌تر است. بررسی ستون مربوط به این شاخص نشان می‌دهد که کمترین میزان بهره برداری کارا از شبکه از آن نقاط شهری استان‌های یزد (۵۳ انشعب در هر کیلومتر)، کرمان (۵۵ انشعب در هر کیلومتر)، ایلام (۵۶ انشعب در هر کیلومتر) و بوشهر (۵۷ انشعب در هر کیلومتر) و بالاترین میزان کارایی در بهره برداری از شبکه از آن نقاط شهری استان‌های کرمانشاه (۱۳۳ انشعب در هر کیلومتر)، خراسان رضوی (۱۱۹ انشعب در هر کیلومتر)، قم (۱۱۶ انشعب در هر کیلومتر) و لرستان (۱۱۴ انشعب در هر کیلومتر) است.

اندازه‌گیری کرد، شهرها با بحران‌های آب فصلی و سالانه نیز مواجه می‌شوند که در این جانیز جدا از سیستم تأمین آب، شبکه‌ی انتقال و توزیع آب نیز می‌توانند نقش بسیار مهمی در نشان دادن کارایی برابر این بحران‌ها ایفا کنند. همان‌گونه که رفت میان آب تولیدی و وارد شده به سیستم و آنچه که در نهایت به عنوان آب با درآمد شناخته می‌شود و سرچشممه‌های گوناگونی دارد تفاوت وجود دارد. به این تفاوت آب بدون درآمد گفته می‌شود. بسیاری از این عوامل چون نشت از خطوط انتقال، مخازن، شبکه‌ی توزیع، انشعابات مشترکان و در نهایت مصارف غیرمجاز اجتناب ناپذیر است اما می‌توان با رعایت ملاحظات فنی و نظارتی از میزان آنها تا حد امکان کاست. کاهش اثر این بخش به ویژه در زمان بحران‌های فصلی و یا سالانه اهمیت خود را نشان می‌دهد یعنی زمانی که می‌توان با کاهش هدر رفت آب بخشی از کمبود آن را جبران کرد. نسبت آب بدون درآمد به کل آب تولیدی شاخصی است که می‌تواند در تعیین کارایی شبکه در برابر بحران‌های فصلی و سالانه مورد استفاده قرار گیرد. بدین ترتیب هرچه این نسبت پایین‌تر باشد شبکه کارتر است. بررسی ستون مربوط به این شاخص نشان می‌دهد شبکه‌های تأمین و آبرسانی شهری استان‌های کهگیلویه و بویراحمد (۹/۰۵ درصد)، اصفهان (۱۷/۸۹ درصد)، آذربایجان شرقی (۱۱۴ درصد) و قزوین (۲۳/۸۳ درصد) بیشترین

پانوشت:
Urban Sprawl

منابع:

- سیف الدینی، فرانک. (۱۳۷۸). فرهنگ وازگان برنامه‌ریزی شهری و منطقه‌ای. شیراز: انتشارات دانشگاه شیراز.
- مرکز آمار ایران. (۱۳۸۶). سالانه‌ی آماری کشور ۱۳۸۵. تهران: سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی کشور.
- منزوی، محمد تقی. (۱۳۷۸). آبرسانی شهری. تهران: انتشارات دانشگاه تهران.